

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

výrok dne *7. 12. 2020*

výrok dne

a je vykonatelné dnem

V Praze

dne *25. 12. 2021* *JUDr.*

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Dany Slavíkové a soudců Mgr. Adély Kaftanové a JUDr. Tomáše Vejnarů ve věci

žalobce:

Ing. Jan Hlaváč, narozený dne 28. 7. 1957
bytem Mánesova 1613/54, 120 00 Praha 2
zastoupený advokátem JUDr. Markem Hlaváčem
sídlem Akademická 663/5, 108 00 Praha 10

proti

žalované:

Česká republika - Státní pozemkový úřad, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupený advokátem Mgr. Dušanem Sedláčkem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

za účasti vedlejšího
účastníka na straně
žalované:

Hlavní město Praha, IČO 00064581
sídlem Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Brožem, CSc.
sídlem Dykova 17, 101 00 Praha 10

o nahrazení projevu vůle, k odvolání žalobce a vedlejšího účastníka na straně žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 2. června 2020 č. j. 28 C 95/2016-2005

takto:I. Rozsudek soudu I. stupně **se mění** následovně:

Nahrazuje se projev vůle žalované uzavřít s žalobcem tuto smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zák. č. 229/1991 Sb. o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen zákon o půdě):

1. Žalovaná Česká republika – Státní pozemkový úřad, IČO 01312774, se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3, (dále jen Státní pozemkový úřad), spravuje pozemky ve vlastnictví státu, a to:
 - pozemek parc. č. 587/23 katastrální území Dolní Měcholupy, obec Praha,
2. Žalobce Ing. Jan Hlaváč, nar. 28. 7. 1957, bytem Mánesova 1613/54, 120 00 Praha 2, je oprávněnou osobou ve smyslu ust. § 4 odst. 4 zákona o půdě.
3. Žalobce má na základě rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy – Pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 1171/99 ze dne 26.5.1999, č.j. PÚ 1172/99 ze dne 26.5.1999 ve znění oznámení o opravě písařské chyby č.j. PÚ 1172/99 ze dne 25.6.1999, č.j. PÚ 1172/99/2 ze dne 24.11.1999, č.j. PÚ 208/00 ze dne 13.10.2000, č.j. PÚ 1017/00/1 ze dne 23.3.2001, č. j. PÚ 933/02 ze dne 28.5.2002, rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha č.j. PÚ 1040/03/3 ze dne 28.11.2003, č.j. PÚ 292/91 ze dne 1.4.2004, č. j. PÚ 292/91/1 ze dne 26.8.2008, č.j. PÚ 292/91/4 ze dne 13.8.2010, č.j. PÚ 292/91/6 ze dne 24.7.2012, č.j. PÚ 292/91/8 ze dne 26.7.2012, rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hl. m. Prahu č.j. PÚ 292/91/11 ze dne 25.9.2013, č.j. PÚ 292/91/12 ze dne 29.10.2013, č.j. PÚ 292/91/16 ze dne 13.4.2016, č. j. PÚ 292/91/17 ze dne 13.4.2016, č.j. PÚ 292/91/18 ze dne 18.4.2016, č. j. PÚ 292/91/19 ze dne 19.4.2016, č.j. PÚ 292/91/20 ze dne 27.4.2016, nárok na nabytí vlastnického práva k tzv. náhradním pozemkům za pozemky žalobce v restituci, z důvodu existence překážek uvedených v § 11 odst. 1 zákona o půdě, nevydané.
4. Žalovaná k uspokojení nároků žalobce na náhradu za pozemky v restituci nevydané touto smlouvou bezúplatně převádí žalobci:
 - část pozemku parc. č. 587/23, k. ú. Dolní Měcholupy, obec Praha, označenou geometrickým plánem č. 1652-10/2018, který vyhotovil a ověřil zeměměřičský inženýr Ing. Martinem Appelt, jako parc. č. 587/23 katastrální území Dolní Měcholupy, obec Praha.

a žalobce tento pozemek do svého vlastnictví přijímá.

Tento geometrický plán je nedílnou součástí rozsudku.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy všech stupňů.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, aby byl nahrazen projev vůle žalované směřující k uzavření smlouvy o bezúplatném převodu části pozemku parc. č. 587/23, označené geometrickým plánem č. 1652-10/2018 jako parc. č. 587/23 v katastrálním území Dolní Měcholupy, obec Praha, náhradou za pozemky žalobci (jeho právnímu předchůdci Ing. Zdeňku

Hlaváčovi, zemřelému 25. 12. 2006) v restituci nevydané (výrok I.). Současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.).

2. Takto bylo rozhodnuto o žalobním návrhu opřenému o zákon č. 229/1991 Sb., o půdě, a judikaturní závěry Nejvyššího soudu a Ústavního soudu (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009 sp. zn. 31 Cdo 3767/2009 a nález Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2004 sp. zn. III. ÚS 495/2002) - v tom rozsahu, v jakém návrh zůstal neprojednaný po vydání rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2018 č. j. 29Co 318/2018-1611 (jímž byl mj. částečně, tj. ve vztahu k jedinému žádanému pozemku, zrušen předešlý rozsudek soudu I. stupně ze dne 22. 5. 2018) a po připuštění změny žaloby soudem I. stupně usnesením ze dne 20. 2. 2019.
3. Soudy (soud I. stupně, soud odvolací i soud dovolací) v pravomocných rozhodnutích vydaných v této věci vyšly z toho, že žalobce je osobou oprávněnou dle ust. § 4 odst. 1 zákona č. 229/1991 Sb., a to na základě rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy – Pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 1171/92 ze dne 26. 5. 1999, č. j. PÚ 1172/99 ze dne 26. 5. 1999 ve znění oznámení o opravě písařské chyby č. j. PÚ 1172/99 ze dne 25. 6. 1999, č. j. PÚ 1172/99/2 ze dne 24. 11. 1999, č. j. PÚ 208/00 ze dne 13. 10. 2000, č. j. PÚ 1017/00/1 ze dne 23. 3. 2001 a č. j. PÚ 933/02 ze dne 28. 5. 2002, rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha č. j. PÚ 1040/03/3 ze dne 28. 11. 2003, č. j. PÚ 292/91 ze dne 1. 4. 2004, č. j. PÚ 292/91/1 ze dne 26. 8. 2008, č. j. PÚ 292/91/4 ze dne 13. 8. 2010, č. j. PÚ 292/91/6 ze dne 24. 7. 2012 a č. j. PÚ 292/91/8 ze dne 26. 7. 2012, rozhodnutí Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hlavní město Prahu č. j. PÚ 292/91/11 ze dne 25. 9. 2013, č. j. PÚ 292/91/12 ze dne 29. 10. 2013, č. j. PÚ 292/91/16 ze dne 13. 4. 2016, č. j. PÚ 292/91/17 ze dne 13. 4. 2016, č. j. PÚ 292/91/18 ze dne 18. 4. 2016, č. j. PÚ 292/91/19 ze dne 19. 4. 2016, č. j. PÚ 292/91/20 ze dne 27. 4. 2016, kterými bylo určeno, že mj. žalobci (jeho právnímu předchůdci) nelze vydat původně vlastněné pozemky, a že z tohoto důvodu má žalobce (jeho právní předchůdce Ing. Zdeněk Hlaváč) nárok na náhradní pozemky, ev. finanční náhradu, přičemž výše restitučního nároku žalobce založená uvedenými rozhodnutími pozemkového úřadu odpovídá částce 9 596 740 Kč, tj. $\frac{1}{4}$ sumy 38 386 960 Kč, kterou byly odňaté pozemky (o jejichž nevydání rodině Váchových – Věře Váchové, nar. 18. 10. 1930, a Ing. Zdenku Hlaváčovi, nar. 12. 5. 1927, případně jejich právním nástupcům - bylo rozhodnuto výše uvedenými rozhodnutími pozemkového úřadu) oceněny ve znaleckém posudku doc. Ing. Jaromíra Rysky č. 2345/04/2017 ze dne 30. 1. 2017. Znalec oceňoval odňaté pozemky dle vyhlášky č. 182/1988 Sb., ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb., podle stavu pozemků ke dni odnětí. Pozemky, o jejichž nevydání bylo rozhodnuto výše označenými rozhodnutími pozemkového úřadu, byly původním vlastníkům odňaty předně výměry Ústředního národního výboru hlavního města Prahy – referát zemědělský zn. 613-2-54-496/Poz. ref. ze dne 30. 4. 1954 a zn. 6243-XI/17-49-IX ze dne 6. 9. 1952 o výkupu a ponechání půdy podle zákona č. 46/1948 Sb. (podle uvedených výměrů došlo k vykoupení pozemků dle § 1 odst. 3 zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě) a dále rozhodnutím odboru výstavby Obvodního národního výboru v Praze 10 sp. zn. výst. 206/69 Mal. ze dne 22. 1. 1969, které nabylo právní moci 15. 3. 1969 (tímto rozhodnutím byl vyvlastněn pozemek č. kat. 752 v katastrálním území Malesice za účelem uskutečnění průmyslové výstavby a výstavby komunikace). Doc. Ing. Jaromír Ryska ve shora označeném posudku ocenil pozemek č. kat. 752, katastrální území Malesice jako pozemek určený pro stavbu a stejně tak (tj. sazbou 250 Kč/m²) ocenil i ty pozemky odňaté výměry vydanými podle zákona č. 46/1948 Sb., které byly určeny k zastavění podle Přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XI – Malesice s přílehlými částmi území Prahy IX – Hloubětín, Prahy XI – Hrdlořezy a Prahy XIII – Strašnice, mezi státními silnicemi Českobrodskou a Černokosteleckou a podle Přehledného regulačního a zastavovacího plánu pro část území Prahy XIII (Strašnic, Hostivaře a Záběhlic) mezi státní silnicí Černokosteleckou a tělesem státní dráhy a přílehlými částmi Prahy XI – Malesic a Štěrbohol z roku 1938. Nevydané

pozemky určené v uvedených plánech k zastavění byly posléze určeny k zastavění i územními plány z let 1964, 1969, 1971 a 1986 (avšak jiným typem staveb). Pozemky pak nemohly být v restituci vydány právě pro zastavěnost.

4. Soudy v pravomocných rozhodnutích vydaných v této věci (soud I. stupně, soud odvolací i soud dovolací) dovodily, že žalobce splnil podmínky, které jej dle judikatury opravňují k podání žaloby na převod jím konkrétně vybraných náhradních pozemků. Žalovaná (a její právní předchůdce Pozemkový fond ČR) se při uspokojování restitučního nároku žalobce chovala protiprávně a její jednání vykazuje znaky libovůle a diskriminace, neboť chybně ocenila výši žalobcova restitučního nároku (nárok evidovala ve výši 50x nižší), což žalobci znemožnilo účast na takových veřejných nabídkách, které by byly schopny nárok ve správné výši uspokojit (viz. rozsudek odvolacího soudu ze dne 6. 12. 2018 sp. zn. 29 Co 318/2018 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 11. 2019 sp. zn. 28 Cdo 1275/2019, jímž bylo odmítnuto dovolání obou účastníků proti rozsudku odvolacího soudu).
5. Soud I. stupně v napadený zamítavý rozsudek odůvodnil tím, že žalobcem žádaná část pozemku parc. č. 587/23 v katastrálním území Dolní Měcholupy vzniklá rozdělením pozemku podle geometrického plánu zeměměřičského inženýra Ing. Martina Appelta č. 1652-10/2018, tj. (nový) pozemek parc. č. 587/23 o výměře 625 m², není k vydání vhodná. Soud I. stupně přitom ověřil, že pozemek parc. č. 587/23 v k. ú. Dolní Měcholupy je nadále ve vlastnictví České republiky a že právo hospodařit s ním přísluší Státnímu pozemkovému úřadu.
6. Geometrický plán rozdělil stávající pozemek parc. č. 587/23 o výměře 868 m², vedený v katastru nemovitostí jako orná půda, na nově vznikající pozemky parc. č. 587/26 o výměře 78m², parc. č. 587/27 o výměře 49m², parc. č. 587/28 o výměře 116 m² a parc. č. 587/23 o výměře 625m². Podle sdělení stavebního úřadu ze dne 7. 3. 2019 je na severní části pozemku parc. č. 587/26 veřejná bezejmenná komunikace a na zbylé části pozemku zpevněná plocha tvořená převážně betonovými panely, na pozemcích parc. č. 587/27 a parc. č. 587/28 se nachází neudržovaná zeleně tvořená převážně nálety, pozemky nejsou jako orná půda využívány již od roku 2002. Jedině pozemek parc. č. 587/23 (nový) o výměře 625m² je zemědělsky využíván. Pozemek je součástí půdního bloku č. 3602-0(730-1040). V jižní části tohoto pozemku se nachází podzemní vedení elektro silnoproudu VN, jehož trasa není ověřena a pro kterou stavební úřad neneviduje žádné platné povolení. Pozemek je dle platného územního plánu zahrnut v nezastavitelném území v pochách OP- orná půda, plochy pro pěstování zeleniny se stanovenou územní rezervou pro plochu OB – čistě obytné (severní část pozemku) a se stanovenou územní rezervou pro plochu ZP – parky, historické zahrady a hřbitovy (jižní část pozemku).
7. Soud I. stupně nevhodnost nově vytvořeného pozemku parc. č. 587/23 k uspokojení restitučního nároku žalobce dovodil předně z toho, že tvar pozemku (pozemek je protáhlého tvaru o délce cca 290 m a šířce cca 3m) neumožňuje v současnosti běžný způsob obdělávání zemědělské půdy. Standardní zemědělské stroje totiž nejsou schopné se na takto úzkém pozemku otočit a pro zajištění účelného využití pozemku by jej bylo třeba sloučit s některým ze sousedních pozemků. Dále vzal soud v úvahu, že stavební úřad (k dotazu soudu) s navrhovaným dělením stávajícího pozemku parc. č. 587/23 nesouhlasil a sdělil, že rozhodnutí o dělení pozemku dle ust. § 82 odst. 2 zákona č. 183/2016 Sb., stavební zákon, by nevydal pro rozpor dělení dle geometrického plánu s obecnými požadavky na využívání území.
8. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud I. stupně dle ust. § 142 odst. 2 o. s. ř. s odůvodněním, že obě strany sporu měly ve věci úspěch jen částečný. Předně připomněl, že žalovaná neuspěla ve své obraně, že žalobci nevzniklo právo domáhat se uspokojení restitučního nároku cestou žaloby na vydání konkrétních vybraných pozemků. Dále připomněl, že žalobce uspěl jen

v požadavku na vydání dvou náhradních pozemků (ohledně ostatních žádaných pozemků vzal žalobu zpět či byl jeho návrh zamítnut).

9. Rozsudek napadli včasným odvoláním žalobce a vedlejší účastník na straně žalované.
10. Žalobce navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že bude nahrazen projev vůle žalované uzavřít s ním smlouvu o bezúplatném převodu shora označené části pozemku parc. č. 587/23 v katastrálním území Dolní Měcholupy. K nevydání uvedené části pozemku dle žalobce neexistuje žádný pádný důvod. Nelze přijmout závěr, že pouze možnost otočení zemědělské techniky umožňuje zemědělské využití pozemku. Úvaha, že šířka nově vyčleněného pozemku brání zemědělskému využití pozemku, je nelogická, protože dělením se šířka pozemku nezmění a rozhodná část pozemku v současné době zemědělsky využívána je. Soud I. stupně pouze převzal závěry uvedené ve vyjádření stavebního úřadu a tyto nepodrobil žádnému hodnocení. Stavební úřad se však nikterak nevyjádřil k souladu dělení stávajícího pozemku parc. č. 587/23 v katastrálním území Dolní Měcholupy s územně plánovací dokumentací, nýbrž se nepřipustně vyjadřoval k využití pozemků, které dělením vzniknou. Žalobce zdůraznil, že navrhovaným dělením pozemku je napravován liknavý postup žalovaného, který měl dělení a změnu využití pozemku iniciovat sám. Žalobce dále upozornil, že k otázce, zda je pro dělení pozemků v řízení o nahrazení projevu vůle žalovaného nutný souhlas stavebního úřadu, se Nejvyšší soud již vyjádřil v usnesení ze dne 22. 1. 2019 sp. zn. 28 Cdo 4144/2018. Nejvyšší soud v souladu s argumentací žalobce dospěl k závěru, že rozhodnutím podle zvláštního právního předpisu ve smyslu ust. § 82 odst. 3 stavebního zákona je i rozsudek o nahrazení projevu vůle žalovaného s převodem náhradního pozemku k uspokojení restitučního nároku dle zákona o půdě. Podle ust. § 82 odst. 3 stavebního zákona se rozhodnutí stavebního úřadu o dělení nebo scelování pozemků nevyžaduje mimo jiné, pokud podmínky pro dělení nebo scelení pozemků jsou dány rozhodnutím podle zvláštního právního předpisu. Jde přitom o obdobnou věc jako je dělení pozemku při zrušení spoluvlastnictví dle ust. § 1143 o. z. (viz. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2017 sp. zn. 22 Cdo 586/2017).
11. Při jednání odvolacího soudu žalobce doplnil (zejména k argumentaci žalovaného ve vyjádření k odvolání), že k možnosti vydat pozemek „nehodného“ tvaru se kladně vyjádřil Nejvyšší soud v usnesení, jímž bylo v této věci zamítnuto dovolání obou účastníků, a že předběžné opatření vydané v roce 2020, ukládající žalovanému ve prospěch jiné oprávněné osoby nenakládat s pozemkem parc. č. 587/23 v katastrálním území Dolní Měcholupy, neznamená překážku převodu tohoto pozemku žalobci, protože i ve prospěch žalobce byl pozemek blokován předběžným opatřením vydaným v této věci již v roce 2016 (usnesením soudu I. stupně ze dne 11. 3. 2016 č. j. 28 C 95/2016-328 ve spojení s usnesením odvolacího soudu ze dne 27. 4. 2016 č. j. 29 Co 157/2016-350). K restitučnímu nároku rodiny Hlaváčových-Novotné, potažmo k původní výši žalobcova restitučního nároku (dle žalobce v částce 9 596 740 Kč), se již vyjádřily soudy v celé řadě řízení (vedených o nahrazení projevu vůle uzavřením smlouvy o bezúplatném převodu pozemku ve vlastnictví státu žalobcem a žalobcovou sestřenicí Zuzanou Novotnou – viz. usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 2288/2018, sp. zn. 28 Cdo 1890/2019, sp. zn. 28 Cdo 1444/2019, sp. zn. 28 Cdo 2031/2019, sp. zn. 28 Cdo 3566/2019, rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 4423/2018, usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1277/2019, sp. zn. 28 Cdo 4091/2019, sp. zn. 28 Cdo 3743/2019, sp. zn. 28 Cdo 100/2020, sp. zn. 28 Cdo 72/2020, sp. zn. 28 Cdo 990/2020, sp. zn. 28 Cdo 1065/2020, sp. zn. 28 Cdo 1405/2020 a sp. zn. 28 Cdo 2419/2020. K výši nároku s ohledem na žalovaným namítanou „nicotnost tzv. severního regulačního plánu“ se vyjádřil i Ústavní soud ČR v usnesení sp. zn. IV. ÚS 1253/20.
12. Vedlejší účastník na straně žalované napadl včasným odvoláním nákladový výrok rozsudku. Navrhl, aby odvolací soud změnil nákladový výrok ve vztahu k němu tak, že žalobci bude uložena

povinnost nahradit vedlejšímu účastníku náklady řízení zahrnující odměnu za zastoupení advokátem včetně paušálních náhrad dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to v částce 33 880 Kč. Vedlejší účastník je přesvědčen, že rozsudek soudu I. stupně – pokud jím skutečně bylo rozhodnuto i o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobcem a ním – trpí nepřezkoumatelností, neboť z odůvodnění rozsudku není zřejmé, proč vedlejšímu účastníku nebylo přiznáno právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení podle jeho procesního návrhu ze dne 2. 6. 2020. Vedlejší účastník deklaroval svůj zájem na devíti pozemcích, o něž žalobce v řízení žádal. Žalobce byl úspěšný pouze ohledně jediného z nich (parc. č. 596/4 v katastrálním území Dolní Měcholupy). Dle vedlejšího účastníka měl žalobce ve vztahu k němu neúspěch pouze v nepatrné části a měla by mu proto proti žalobci příslušet náhrada nákladů řízení. Vedlejší účastník přitom za účelně vynaložené pokládá i náklady na své právní zastoupení, a to pro právní náročnost tohoto řízení, když problematika převodu náhradních pozemků na oprávněné osoby na základě rozhodnutí soudu nemá podklad v právních předpisech, nýbrž pouze v rozhodovací soudní praxi, která se neustále vyvíjí.

13. Žalovaná navrhlá potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. Zdůraznila, že ze sdělení stavebního úřadu, které soud I. stupně opatřil, je jednoznačně zřejmé, že žalobcem žádaná část pozemku parc. č. 587/23 v katastrálním území Dolní Měcholupy není k vydání vhodná. Stavební úřad vyjádřil námitky k navrhovanému dělení a konstatoval, že lze důvodně předpokládat, že v případném územním řízení o dělení pozemku vyplyne nutnost stanovení podmínek pro dělení pozemků. Soud I. stupně byl při rozhodování vázán závazným názorem odvolacího soudu v předešlém zrušujícím rozhodnutí, v němž odvolací soud za nevhodnou k vydání označil takovou reálně oddělenou část pozemku, která by vznikla dělením, proti němuž stavební úřad má ve smyslu ust. § 82 stavebního zákona jakékoliv námitky, k němuž hodlá stanovit jakékoliv podmínky. Vedle toho žalovaná uvedla, že k převodu pozemku parc. č. 587/23 v katastrálním území Dolní Měcholupy, byť i jen jeho části, na žalobce, brání usnesení o nařízení předběžného opatření ve prospěch jiných oprávněných osob, a to usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 10. 8. 2020 č. j. 21 C 33/2020-34, které bylo potvrzeno usnesením Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2020 č. j. 15 Co 381/2020-69. Dle judikatury Nejvyššího soudu předběžné opatření blokující převod žalovaných náhradních pozemků ve prospěch jedné oprávněné osoby znamená překážku převodu těchto pozemků v řízení o náhradové žalobě jiné oprávněné osoby.
14. Konečně žalovaná uvedla, že žaloba na vydání předmětného náhradního pozemku nemůže být úspěšná také proto, že nároky žalobce na převod náhradních pozemků jsou již plně uspokojeny. Žalovaná zastává názor, že celková cena nevydaných pozemků rodině Hlaváčových-Novotné vychází na 1 135 417 Kč a z toho odvozené restituční nároky žalobce na převod náhradních pozemků dosahují částky 250 770,15 Kč. Žalobci (příp. jeho otcí Ing. Zdeňku Hlaváčovi) již byly vydány pozemky v celkové hodnotě 3 953 537 Kč. Žalobce tak má své restituční nároky plně uspokojeny, ba přečerpaný. To platí i v případě, pokud by restituční nárok žalobce nedosahoval částky 250 770 Kč, nýbrž částky 2 772 187,50 Kč. Posledně uvedené částky by restituční nárok žalobce dosáhl v případě, že by původně odňaté pozemky byly oceněny jako stavební, vyjma pozemků zahrnutých do návrhu Přehledného a zastavovacího plánu pro část území Prahy XI inv. č. SRK 000380 (dále jen „severní regulační plán“).
15. Restituční nároky žalobce byly pravomocně převedeny na náhradní pozemky o následujících cenách: 33 085 Kč na Ing. Zdeňka Hlaváče, otce žalobce (smlouvou č. 17PR05/13 ze dne 11. 4. 2005), 119 340 Kč (rozsudkem Okresního soudu v Kolíně ze dne 17. 2. 2017 sp. zn. 6 C 71/2016), 855 716 Kč (rozsudkem Okresního soudu Praha – východ ze dne 24. 7. 2017 sp. zn. 5 C 178/2016 ve znění rozsudku odvolacího soudu), 576 543 Kč (rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 22. 11. 2017 sp. zn. 18 C 163/2016), 43 899 Kč (rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 22. 5. 2018 sp. zn. 28 C 95/2016 ve spojení s rozsudkem

odvolacího soudu), 1 127 062 Kč (rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 22. 11. 2018 sp. zn. 7 C 196/2017 ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu), 262 744 Kč (rozsudkem Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 14. 2. 2019 sp. zn. 9 C 226/2018 ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu), 41 605 Kč (rozsudkem Okresního soudu ve Vyškově ze dne 12. 6. 2018 sp. zn. 10 C 91/2016 ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu), 21 420,85 Kč (rozsudkem Okresního soudu Plzeň – město ze dne 18. 12. 2018 sp. zn. 17 C 357/2017 ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu), 93 614,10 Kč (rozsudkem Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 6. 3. 2019 sp. zn. 8 C 175/2018 ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu), 269 213,80 Kč (rozsudkem Okresního soudu v Kolíně ze dne 29. 4. 2019 sp. zn. 17 C 139/2018 ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu) a 514 294 Kč (rozsudkem Okresního soudu v Semilech ze dne 24. 1. 2020 sp. zn. 3 C 149/2017 ve spojení s rozsudkem odvolacího soudu).

16. Žalovaná je přesvědčena, že žalobce účelově navýšil cenu odňatých pozemků zahrnutých do návrhu severního regulačního plánu s argumentací, že tyto byly podle dobové platné územně plánovací dokumentace určeny k zastavění; k tomu pak využil dezinterpretaci sdělení Institutu plánování a rozvoje hl. m. Prahy ze dne 9. 2. 2017. Odborníci v problematice návrhů regulačních plánů Státní regulační komise pro Prahu a její okolí je Mgr. Martina Koukalová, Ph.D., vedoucí Kanceláře archivu a spisové služby Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy. Tato osoba je autorkou článku Historické regulační plány ze dne 5. 2. 2013, tato osoba všechny regulační plány katalogizovala a popsala. Severní regulační plán katalogizovala dne 3. 3. 2011. Zástupce žalovaného se Mgr. Koukalové dotázal na její stanovisko k severnímu regulačnímu plánu a Mgr. Koukalová e-mailem ze dne 18. 6. 2020 tento plán potvrdila jako neplatný. Uvedla, že *podle evidované dokumentace zde v archivu IPR Praha, se domnívám, že plán s inv. číslem SRK 000380 byl před 2. světovou válkou pouze vyložen, ale neschválen a nepotvrzen, a to ani drubotně ve 40. a 50. letech.* Mgr. Koukalová dále k dotazu zástupce žalované uvedla, že údajná platnost severního regulačního plánu nevyplývá ani z dalších dokumentů předkládaných žalobci (žalovaná v této souvislosti navrhla, aby odvolací soud k důkazu provedl aktuální vyjádření Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy ze dne 2. 9. 2020, které opatřila, a e-mailovou odpověď Mgr. Martiny Koukalové, Ph.D., na dotaz žalované). Žalovaná zdůraznila, že i kdyby podle severního regulačního plánu bylo postupováno, což se nestalo, nemůže být tohoto plánu ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu použito k navýšení ceny nevydaných pozemků, neboť toto použití není podmíněno toliko používáním plánu, nýbrž i jeho platností (žalovaná poukázala na rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2956/2014, sp. zn. 28 Cdo 4678/2014 a sp. zn. 28 Cdo 1013/2016). Pokud pak Nejvyšší soud v rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 4423/2018 (vydaném v jednom z náhradových sporů mezi rodinou žalobce a žalovaným) vyložil tezi, že i na regulační plány se vztahuje presumpce správnosti správního aktu, že soudy nejsou oprávněny přezkoumávat jejich platnost a že k nepoužití regulačních plánů smí soudy přistoupit jen, jsou-li nicotné, zdůraznila k tomu žalovaná, že severní regulační plán je právě takovým nicotným aktem (nulitním, zdanlivým aktem, paaktem), protože nebyl vůbec schválen. Státní regulační komise návrhy regulačních plánů (čili vypracované regulační plány) schvalovala usnesením po jejich vyložení a po jejich případném projednání, jak jí ukládal zákon č. 88/1920 Sb., o zřízení státní regulační komise pro Prahu s okolím. Jenomže severní regulační plán sice Státní regulační komise vyložila, ale usnesením ho neschválila. Tím pádem nemohl ministr veřejných prací severní regulační plán potvrdit, jak předpokládal § 10 zákona č. 88/1920 Sb. Bez potvrzení ministrem veřejných prací neměl regulační plán žádných právních následků. Po roce 1938 k podepsání za Státní regulační komisi a k potvrzení Ministerstvem veřejných prací dojít nemohlo, protože Státní regulační komise zanikla v roce 1939 (jak plyne z článku Historické regulační plány autorky Mgr. Martiny Koukalové, Ph.D., dříve Flekačové). Z této literatury plyne i to, že z projednávaných 124 návrhů regulačních plánů nabylo platnosti pouze 70. Skutečnost, že severní regulační plán nebyl podepsán za Státní regulační komisi, ani potvrzen ministrem veřejných prací a že byl pouze vyložen, je patrna nejen z averzu regulačního plánu (absence

razítek a podpisů v předepsaných doložkách pro Státní regulační komisi i pro ministra veřejných prací), ale i z reverzu jeho originálu této poznámky: Nepotvrzen 1938.

17. Žalovaná zdůraznila, že ve světle nových důkazů, a to především z vyjádření Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy ze dne 2. 9. 2020 a e-mailu Mgr. Martiny Koukalové ze dne 18. 6. 2020 je zřejmé, že prvostupňový závěr o schválení severního regulačního plánu předepsaným způsobem, již neobstojí. Toto schválení nejen, že nevyplývá ze samotného regulačního plánu, nýbrž ani ze sdělení Institutu ze dne 9. 2. 2017 a ostatních listin předložených žalobcem (neobstojí tedy ani skutkový závěr vyjádřený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2018 zaujatý před uvedením tohoto sdělení na pravou míru a předložením nových důkazů). Soudy rozhodující v několika náhradových řízeních vedených rodinou žalobce pak neshledaly platnost severního regulačního plánu a při určení výše restitučních nároků vyšly z toho, že jako stavební nelze oceňovat pozemky spadající do tohoto plánu (viz. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 7. 2019 sp. zn. 28 Cdo 1444/2019 – tam Nejvyšší soud uznal, že nároky žalobce dosahovaly na počátku částky 2 772 187,50 Kč).
18. Odvolací soud přezkoumal podle ust. § 212 a § 212a o. s. ř. rozsudek soudu I. stupně, včetně řízení, které vydání rozsudku předcházelo, přihlédl k částečně shodnému tvrzení účastníků o rozsahu, v jakém byl do současnosti žalobcův restituční nárok uspokojen vydáním náhradních pozemků (podle žalované bylo žalobci celkem vydáno plnění v podobě náhradních pozemků v hodnotě 3 958 537 Kč; podle žalobce plnění v hodnotě 3 444 241 Kč; rozdíl spočívá v tom, že žalobce nezapočetl plnění dle rozsudku Okresního soudu v Semilech ze dne 24. 1. 2020 sp. zn. 3 C 149/2017 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 9. 2020 sp. zn. 21 Co 149/2020) a došel k závěru, že odvolání žalobce je důvodné.
19. Důvodností odvolání vedlejšího účastníka na straně žalované se nebylo třeba zabývat, neboť odvolací soud, jak bude dále uvedeno, změnil rozsudek soudu I. stupně, pročež dle ust. § 224 odst. 2 o. s. ř. sám rozhodl o nákladech řízení před soudem I. stupně (včetně předešlých řízení u odvolacího a dovolacího soudu) ve vztahu mezi všemi účastníky (včetně vedlejšího účastníka na straně žalované).
20. Otázka, zda a v jaké výši žalobci svědčí nárok na vydání náhradních pozemků za pozemky nevydané jemu či jeho právnímu předchůdci rozhodnutími pozemkového úřadu uvedenými ve výrokové části rozsudku a zda žalobci vzniklo právo uspokojit tento nárok prostřednictvím žaloby na vydání náhradních pozemků, již byla (na základě soudem I. stupně opatřených skutkových zjištění popsanych v rozsudku ze dne 22. 5. 2018 č. j. 28 C 95/2016-1339) odvolacím soudem zodpovězena, a to v rozsudku ze dne 6. 12. 2018 č. j. 29 Co 318/2018-1611. Odvolací soud nemá žádný důvod se od svých skutkových a právních závěrů odchýlit (skutkové závěry odvolací soud převzal od soudu I. stupně, přičemž je shledal správnými).
21. Odvolací soud neustupuje od názoru, že skutkový závěr soudu I. stupně o tom, že i regulační plán pro část území Prahy XI (Malešice) byl předepsaným způsobem schválen, je logický a není mu co vytknout. Není pochyb o tom, že neexistuje žádný jednoznačný důkaz o schválení tohoto plánu tehdejším ministrem veřejných prací, tj. o tom, zda se plán stal či nestal účinným podle tehdejších právních předpisů. To je fakt, který byl znám i v době vydání předešlého rozhodnutí odvolacího soudu, a není jej proto třeba dokazovat žalobcem nově opatřenými důkazy - aktuálním sdělením Institutu plánování a rozvoje hl. m Prahy a odbornice, která návrhy regulačních plánů katalogizovala. To, že se plán stal platným/účinným podle rozhodných právních předpisů, lze nepřímou dovodit z faktu, že státní orgány zabývající se územním plánováním ještě v roce 1958 s existencí platného regulačního a zastavovacího plánu pro uvedené území počítaly – to plyne z další soudem I. stupně citované archivní úřední listiny předložené

žalobcem (návrhu Rady ÚNV na schválení programu výstavby pro podrobný územní plán Malešického města ze dne 24. 6. 1958).

22. Odvolací soud znovu opakuje svoji argumentaci obsaženou již v rozsudku ze dne 6. 12. 2018, že Nejvyšší soud klade důraz na pečlivé zohlednění všech konkrétních okolností daného případu s tím, že neexistuje univerzálně platný mechanismus, jak v hraničních případech posoudit charakter odnímaných pozemků jako stavebních či nestavebních. Jak Nejvyšší soud opakovaně konstatoval, ustálila se soudní judikatura k dané problematice v závěru, že za pozemky je třeba oprávněné osobě poskytovat náhradu jako pozemky určené pro stavbu, byť byly v době převodu na stát v evidenci nemovitostí vedeny jako zemědělské, pakliže pozemky měly již v okamžiku odnětí fakticky povahu pozemků stavebních. Konkrétní skutkové okolnosti, za něž Nejvyšší soud pravidelně dovozuje pro účely ocenění restitučního nároku charakter odňatých pozemků jako stavebních, jsou přitom takové povahy, že by se – objektivně uvažováno – promítly do ceny předmětných pozemků v době jejich odnětí, nedocházelo-li by k nucenému protiústavnímu omezení vlastnického práva původních vlastníků. Tak je tomu i v posuzovaném případě, kdy pozemky odňaté v letech 1952 a 1954 byly umístěny v plochách dlouhodobě určených k městské zástavbě, a to již od roku 1938. To platí i pro pozemky zahrnuté do tzv. severního regulačního plánu. Za rozhodnou skutkovou okolnost (bez ohledu na to, zda byl severní regulační plán předepsaným právním postupem schválen a nabyl účinnosti dle rozhodných právních předpisů), která – objektivně uvažováno – zvýšila cenu odnímaných pozemků na cenu pozemků stavebních, je již fakt, že státní orgány v době odnětí s výstavbou na pozemcích podle (případně i nepotvrzeného) regulačního plánu počítaly. Další historický vývoj ostatně potvrdil, že stavební činnost byla po vykoupení státem k zemědělským účelům na pozemcích nadále plánována a nakonec k její realizaci skutečně došlo.
23. V této souvislosti odvolací soud připomíná následující argumentaci Nejvyššího soudu v rozhodnutích sp. zn. 28 Cdo 4423/2018 a sp. zn. 28 Cdo 1065/2020 (rozhodnutí zmiňovaná oběma účastníky, která byla vydána v obdobných náhradových sporech žalobce se žalovanou). *Dovolací soud připomněl, že již dříve v řadě kauz aproboval flexibilnější přístup k posuzování původní povahy odňatých pozemků, v rámci něhož soudy podle kontextu každého jednotlivého případu zohledňují různé relevantní okolnosti a neupínají rigidně kupříkladu jen na vydání územního rozhodnutí jako na podmínce uznání pozemku za stavební, přičemž judikatura poukazuje na územně plánovací dokumentaci, účel vykoupení pozemku či následnou realizaci výstavby neurčuje taxativně hlediska, jež musí být naplněna současně (být tomu tak nepochybně být může), aby byl posuzovaný pozemek pokládán za stavební, pouze příkladmo vyjmenovává konkrétní faktory, jež mohou k závěru o stavební povaze pozemku vést.*
24. Z uvedeného plyne, že odvolací soud neustoupil ani od svého již dříve v rozsudku ze dne 6. 12. 2018 vyjádřeného závěru, že soud I. stupně správně zjistil původní výši žalobcova restitučního nároku podle výše uvedených rozhodnutí pozemkového úřadu částkou 9 596 740 Kč. Nemíjí třeba revidovat ani závěr, že žalovaná (a její právní předchůdce Pozemkový fond ČR) se při uspokojování restitučního nároku žalobce chovala protiprávně a její jednání vykazovalo znaky libovůle a diskriminace. Činil-li původní restituční nárok žalobce částku 9 596 740 Kč, plyne z dnešních tvrzení obou účastníků o aktuální výši uspokojení, že žalobcův restituční nárok nebyl zcela uhrazen. Hodnota žalobcem žádané části pozemku parc. č. 587/23 v katastrálním území Dolní Měcholupy zbylou výši restitučního nároku jistě nepřevyšuje, neboť podle zjištění soudu I. stupně v rozsudku ze dne 22. 5. 2018 činí cena pozemku (dle znaleckého posudku Pavla Miškovského) 3 653 Kč.
25. Odvolací soud oproti soudu I. stupně dovodil, že vydání žalobcem žádané části pozemku nebrání žádná zákonná překážka a že jde o pozemek vhodný k uspokojení restitučního nároku žalobce. Odvolací soud již v rozsudku ze dne 6. 12. 2018 vyjádřil názor, že nahrazení souhlasu s dohodou o bezúplatném vydání reálně oddělené části pozemku ve vlastnictví státu soudním rozhodnutím

vydaným v občanském soudním řízení možné je, což odpovídá ustálené soudní praxi. Žalobcem žádaná část pozemku zemědělsky obhospodařována je, z něhož plyne, že ji zemědělsky obhospodařovat lze a že tomuto využití pozemku nijak nebrání tvar pozemku. Obdobně „nevhodné“ tvary náhradních pozemků ostatně nebránily tomu, aby v tomto řízení byla žalované uložena povinnost souhlasit s bezúplatným převodem pozemku parc. č. 584/62 a parc. č. 596/4 v katastrálním území Dolní Měcholupy. Vhodnost typově obdobných pozemků k uspokojení restitučního nároku žalobce ostatně potvrdil i Nejvyšší soud v usnesení ze dne 4. 11. 2019 č. j. 28 Cdo 1275/2019-1786, jímž odmítl dovolání žalobce a žalované proti rozsudku odvolacího soudu. Nejvyšší soud jednoznačně konstatoval, že tvar a velikost náhradních pozemků nejsou těmi skutečnostmi, jež by dle ustálené judikatury představovaly některou z překážek bránících vydání oprávněnou osobou nárokovaných pozemků.

26. Odvolací soud ustoupil od svého právního názoru, jímž soud I. stupně v rozsudku ze dne 6. 12. 2012 zavázal (a který soud I. stupně při vydání odvoláním napadeného rozsudku zjevně respektoval), že nevhodná k vydání je i taková reálně oddělená část pozemku, která by vznikla dělením, proti němuž má stavební úřad ve smyslu ust. § 82 stavebního zákona jakékoliv námítky, k němuž hodlá stanovit jakékoliv podmínky, nebo k jehož dělení je vůbec rozhodnutí stavebního úřadu, které dosud nebylo vydáno, třeba.
27. Podle ust. § 82 odst. 3 stavebního zákona se rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků nevyžaduje, pokud podmínky pro dělení nebo scelení pozemku jsou dány regulačním plánem, rozhodnutím stavebního úřadu nebo rozhodnutím podle zvláštního předpisu a rovněž v případě, není-li třeba stanovit podmínky pro dělení nebo scelování pozemků – v takovém případě stavební úřad potvrdí tuto skutečnost sdělením, kterým současně schválí navrhovaný záměr.
28. Odvolací soud při formulaci uvedeného závazného právního názoru, vycházel z premisy, že rozhodnutí o nahrazení souhlasu žalovaného s uzavřením smlouvy o bezúplatném převodu části pozemku a k uspokojení restitučního nároku na vydání náhradních pozemků podle zákona o půdě, není „rozhodnutím podle zvláštního právního předpisu“, které dle ust. § 82 odst. 3 stavebního zákona nahradí rozhodnutí stavebního úřadu o dělení pozemků. Rozhodovací praxe Nejvyššího soudu se však přiklonila k opačnému závěru, jak plyne z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2019 sp. zn. 28 Cdo 4144/2018 a ze dne 20. 8. 2019 sp. zn. 28 Cdo 2031/2019. Názor vyjádřený odvolacím soudem je tedy nadále neudržitelný. Pokud k vydání části pozemku žádaným soudním rozhodnutím není třeba zjištění stanoviska stavebního úřadu, nemohou samotné námítky stavebního úřadu proti uvažovanému dělení stávajícího pozemku vést k závěru o nevhodnosti části pozemku k uspokojení restitučního nároku.
29. Konečně je třeba říci, že vydání žalobcem nárokované části pozemku parc. č. 587/23 v katastrálním území Dolní Měcholupy nebrání skutečnost, že nárok na bezúplatný převod téhož pozemku byl uplatněný jinou oprávněnou osobou v řízení vedeném před Obvodním soudem pro Prahu 10 pod sp. zn. 21 C 33/2020 a že v uvedeném řízení bylo vydáno předběžné opatření zakazující žalovanému s předmětným pozemkem nakládat. V tomto řízení byl žalobcem uplatněn nárok na bezúplatný převod téhož pozemku dříve a dříve (než v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 21 C 33/2020) bylo vydáno předběžné opatření zakazující žalované (tentokrát ve prospěch žalobce) s celým pozemkem parc. č. 587/23 v katastrální území Dolní Měcholupy nakládat. Nastalý střet zájmů oprávněných osob se jeví vhodným vyřešit ve prospěch té oprávněné osoby, která návrh na převod pozemku podala dříve a v jejíž prospěch byl dříve pozemek blokován.
30. Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že žalobnímu návrhu na vydání předmětného pozemku vyhověl (§ 220 odst. 1, písm. a/ o. s. ř.).

31. Protože odvolací soud změnil rozsudek soudu I. stupně, rozhodoval nejen o náhradě nákladů tohoto odvolacího řízení, ale i o náhradě nákladů řízení před soudem I. stupně a nákladů předešlého řízení odvolacího a dovolacího (§ 224 odst. 2 o. s. ř.). Postupoval přitom podle ust. § 142 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. Rozsah úspěchu a neúspěchu účastníků ve sporu lze v posuzovaném případě stanovit jen obtížně. Žalobce byl sice úspěšný pouze v požadavku na převod tří žádaných pozemků, tj. v menší části celého žalobního požadavku, nelze však přehlížet fakt, že žalovaná byla neúspěšná se svojí stěžejní obranou o tom, že žalobci vůbec nesvědčí právo domáhat se převodu jím konkrétně vybraných pozemků coby pozemků náhradních. Odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně zastává názor, že měření rozsahu úspěchu žalobce pro účely rozhodování o náhradě nákladů tohoto řízení jen počtem či hodnotou vydaných náhradních pozemků dostatečně nezohledňuje specifika tohoto řízení. Odvolací soud tedy pokládá úspěch a neúspěch obou stran sporu za srovnatelný a vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Tento výrok platí i pro vedlejšího účastníka na straně žalované. Nebylo-li žalované přiznáno právo na náhradu nákladů řízení vůči žalobci, není žádný důvod k tomu, aby bylo přiznáno takové právo vedlejšímu účastníku na straně žalované, který žalovanou ve sporu se žalobcem podporoval. Vedlejší účastník na straně žalované ve sporu žádného samostatného úspěchu proti žalobci dosáhnout nemohl, neboť o jeho povinnosti se v řízení nejednalo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání za podmínek uvedených v ustanovení § 237 o. s. ř. Takové dovolání lze podat do 2 měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu ČR u soudu, který rozhodoval v I. stupni.

Praha 12. listopadu 2020

JUDr. Dana Slavíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrdličková.

VÝKAZ DOSAVADNÍHO A NOVÉHO STAVU ÚDAJŮ KATASTRU NEMOVITOSTÍ

Dosavadní stav				Nový stav										
Označení pozemku parc. číslem	Výměra parcely		Druh pozemku Způsob využití	Označení pozemku parc. číslem	Výměra parcely		Druh pozemku Způsob využití	Typ stavby Způsob využití	Způsob určení výměr	Porovnání se stavem evidence právních vztahů				
	ha	m ²			ha	m ²				Díl přechází z pozemku označeného v katastru nemovitostí	dřívější poz. evidenci	Číslo listu vlastnickví	Výměra dílu ha m ²	
302/96	43	09	orná půda	302/96	43	07	orná půda		2	302/96	671	43	07	
				302/189		1	orná půda		2	302/96	671			1
*1)	43	09			43	08								

*1) Rozdíl v součtu výměr v důsledku zaokrouhlení číselně určených výměr dle §82 odst. 2 vyhlášky č. 357/2013 Sb.

Výkaz údajů o bonitovaných půdně ekologických jednotkách (BPEJ) k parcelám nového stavu

Parcelní číslo podle		Kód BPEJ	Výměra		BPEJ na dílu parcely	Parcelní číslo podle		Kód BPEJ	Výměra		BPEJ na dílu parcely
katastru nemovitostí	zjednodušené evidence		ha	m ²		katastru nemovitostí	zjednodušené evidence		ha	m ²	
302/96		22601	43	07							
302/189		22601		1							

Seznam souřadnic (S-JTSK):

Souřadnice pro zápis do KN	Y	X	kk	Poznámka
Číslo bodu				
233-20	733398.56	1046238.48	3	dř.kolík
504-49	733367.77	1046217.64	3	zn.barvou
1	733370.84	1046219.72	3	zn.barvou
2	733367.70	1046218.35	3	zn.barvou
732541-1379-1	733367.00	1046225.22	3	dř.kolík

GEOMETRICKÝ PLÁN pro rozdělení pozemku	Geometrický plán ověřil úředně oprávněný zeměměřický inženýr	Stejnopis ověřil úředně oprávněný zeměměřický inženýr:
		Jméno, příjmení: Ing. Martin Appelt
	Číslo položky seznamu úředně oprávněných zeměměřických inženýrů: 1814/99	Číslo položky seznamu úředně oprávněných zeměměřických inženýrů: 1814/99
	Dne: 12.3.2018 Číslo: 43/2018	Dne: 26.3.2018 Číslo: 60/2018
	Náležitosti a přesnosti odpovídá právním předpisům.	Tento stejnopis odpovídá geometrickému plánu v elektronické podobě uloženému v dokumentaci katastrálního úřadu.
Vyhotovitel: Ing. Martin Appelt Plojharova 1894/3 162 00 Praha 6	Katastrální úřad souhlasí s očíslováním parcel.	Ověření stejnopisu geometrického plánu v listinné podobě.
Číslo plánu: 1269-10/2018	KÚ pro hlavní město Prahu KP Praha Petra Kopecká PGP-1271/2018-101 2018.03.16 14:42:21 CET	
Okres:		
Obec: Praha		
Kat. území: Štěrboholy		
Mapový list: Praha 3-3/21		
Dosavadním vlastníkům pozemků byla poskytnuta možnost seznámit se v terénu s průběhem navrhovaných nových hranic, které byly označeny předepsaným způsobem.		

VÝKAZ DOSAŽENÍ A NOVEHO STAVU HMAK K 31.12.2012

Učtová skupina	Učtová položka	31.12.2012	31.12.2011
010	0100	1000000000	1000000000
020	0200	1000000000	1000000000
030	0300	1000000000	1000000000
040	0400	1000000000	1000000000
050	0500	1000000000	1000000000
060	0600	1000000000	1000000000
070	0700	1000000000	1000000000
080	0800	1000000000	1000000000
090	0900	1000000000	1000000000
100	1000	1000000000	1000000000

Ukazatel dosažení: 100,00 % (31.12.2012) - 100,00 % (31.12.2011)

Ukazatel nového stavu: 100,00 % (31.12.2012) - 100,00 % (31.12.2011)

Učtová skupina	Učtová položka	31.12.2012	31.12.2011
010	0100	1000000000	1000000000
020	0200	1000000000	1000000000
030	0300	1000000000	1000000000
040	0400	1000000000	1000000000
050	0500	1000000000	1000000000
060	0600	1000000000	1000000000
070	0700	1000000000	1000000000
080	0800	1000000000	1000000000
090	0900	1000000000	1000000000
100	1000	1000000000	1000000000

Učtová skupina	Učtová položka	31.12.2012	31.12.2011
010	0100	1000000000	1000000000
020	0200	1000000000	1000000000
030	0300	1000000000	1000000000
040	0400	1000000000	1000000000
050	0500	1000000000	1000000000
060	0600	1000000000	1000000000
070	0700	1000000000	1000000000
080	0800	1000000000	1000000000
090	0900	1000000000	1000000000
100	1000	1000000000	1000000000

Učtová skupina	Učtová položka	31.12.2012	31.12.2011
010	0100	1000000000	1000000000
020	0200	1000000000	1000000000
030	0300	1000000000	1000000000
040	0400	1000000000	1000000000
050	0500	1000000000	1000000000
060	0600	1000000000	1000000000
070	0700	1000000000	1000000000
080	0800	1000000000	1000000000
090	0900	1000000000	1000000000
100	1000	1000000000	1000000000

KJ pro hlavní město Prahy
 Kř. Praha
 Petr Kopecký
 IČO: 25202812
 DIČ: CZ25202812

Učtová skupina
 Učtová položka
 31.12.2012
 31.12.2011

302/27

586/14

v.
302/100

302/108

586/49

302/5

302/189

732541-1379-1

586/60

33.30

504-49

0.70

3.80

3.46

6.90

302/96

k.u. Dohi Mechohoy
k.u. Stehohoy

302/95

10/1000

1000

1000